

MASARYKOVA UNIVERZITA

Fakulta sociálních studií

Katedra politologie

Jakub Petlák (učo 363772)
Bezpečnostní a strategická studia - Politologie
Bakalářské studium
Imatrikulační ročník 2009

Národní korporativismus

Bakalářská práce

Brno 2012

Prohlášení o autorství práce

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci na téma *Národní korporativismus* vypracoval samostatně a použil jen zdroje uvedené v seznamu literatury.

V Brně, 10.5.2012

Jakub Petlák

Poděkování

Děkuji Doc. JUDr. PhDr. Miroslavu Marešovi Ph.D. za metodickou pomoc, kterou mi poskytl při zpracování mé bakalářské práce.

V Brně, 10.5.2012

Jakub Petlák

Obsah:

Úvod.....	5
Cíle práce	6
Metodologie.....	6
Vymezení základních pojmů	7
Stav krajní pravice v polovině desetiletí	12
Základní obecná charakteristika NK:.....	14
Historie NK	14
Programatika a politický systém NK	18
Strategie a projekty NK.....	22
Struktura NK a jeho akce.....	23
Percepce NK.....	26
Percepce NK ze strany státu:	26
Percepce NK ze strany médií:	28
Percepce NK ze strany opozice:	29
Aplikace Mazlových kritérií extremismu.....	30
Závěr.....	31
Zdroje:.....	34
Anotace:.....	36
Přílohy:	37

Počet znaků: 65 604

Úvod

Tématem mojí bakalářské práce je uskupení Národní korporativismus. Jedná se o skupinu, která na česká krajně pravicové scéně působila mezi lety 2004 až 2008. Jako téma pro svou práci jsem tuto skupinu zvolil z toho důvodu, že přestože se ve své době jednalo o poměrně významného hráče na české krajní pravici, nebylo toho o něm dodnes mnoho napsáno ani řečeno. Jednalo se o uskupení, které samo sebe stylizovalo do podoby nacionalisticky smýšlejících vlastenců, nicméně za dobu jejich působení můžeme u NK najít i určité prvky neonacismu či neofašismu. Právě zařazení NK v rámci tohoto „dělení“, jakkoliv není ani dnes absolutně jednoznačné, bylo již v době jeho existence poměrně problematické. Jednota v názoru nepanovala ani u opozice, ani mezi novináři a ze samotných akcí NK je to obtížné zcela jednoznačně vyvodit.

Na začátku mojí práce budou vymezeny její cíle a následně bude představena používaná metodologie. Dále bych se ve své práci rád zaměřil na stručnou historii a celkový vývoj NK od jejího vzniku, až po oficiální ukončení činnosti. Práce by rovněž měla zachytit strukturu této organizace, její akce, nejvýznamnější představitele a hlavní názory. Rovněž by měla být zachycena strategie a postupy tohoto uskupení. Část práce bude věnována percepci NK ze strany státu, oponentů, médií a následné analýze. Závěr práce by pak měl zhodnotit rizikový potenciál tohoto uskupení, a jak již bylo naznačeno výše, zasadit NK do celkového vývoje krajní pravice v letech 2004 až 2008.

O základní ideové vymezení se rovněž pokusím na základě některých kritérií extremistických organizací, které jsou uváděny ve sbírce Politický extremismus a radikalismus v České republice Michalem Mazlem (1998).

- Legalita, popř. stupeň konspirace
- Metoda manifestace politického
- Metoda delegitimizace existujícího systému
- Ideologické zakotvení - volba historických vzorů - „extremisté často svoji ideologii definují prostřednictvím akceptace některých historických vzorců“ (Mazel 1998:120).
- Míra akceptace vůdcovského principu

Cíle práce

Základní cílem mojí práce je zpracovat a analyzovat profil skupiny Národní korporativismus. Tato skupina se profilovala na celé řadě témat, a proto je jedním z hlavních cílů této práce pokusit se NK zařadit z hlediska ideové profilace a rovněž se ho pokusit zasadit do celkového vývoje krajně pravicové scény. NK sám sebe považoval za nacionalistické uskupení, ale příslušníky opozice, i médií, byli často označováni za pravicové radikály, neofašisty, neonacisty apod.

Výhodou v tomto případě je, že skupina již oficiálně ukončila svoji činnost a její ideový záběr se tím pádem již nijak nevyvíjí a není tak třeba brát ohled na aktuální situaci. Ideově zařadit NK se pokusím na základě jejich programových materiálů a jednotlivých pořádaných akcí. K zodpovězení této otázky bude rovněž vhodné analyzovat vnímání NK u opozice, státu či médií. Hlavní otázkou tedy je: Jaký byl ideový profil NK a jaký měl vliv na vývoj krajně pravicové scény v České republice?

Na základě zhodnocení ideové rizikovosti a posouzení jednotlivých akcí, které NK pořádal, pak vyvstává druhá základní výzkumná otázka: Představoval NK bezpečnostní riziko či hrozbu?

Zodpovězení těchto dvou otázek by se tak mělo stát klíčové pro závěrečné zhodnocení veškerých získaných poznatků o této skupině.

Metodologie

V rámci mojí bakalářské práce bude využito metod a technik kvalitativního výzkumu. Ten se od kvantitativního přístupu liší mimo jiné v tom, že se snaží sesbírat co největší množství informací o relativně malém množství jedinců, což je pro zkoumání menší, poměrně uzavřené komunity, jak je tomu v případě Národního korporativismu, vhodnější (Disman 2002).

Celkově se bude jednat o případovou studii. Základním cílem takovéto studie je pak nejčastěji komplexně charakterizovat daný případ nebo skupinu případů (Hendl 2005). V mém případě se tedy bude jednat o studii Národního korporativismu. Z pohledu Hendlova (2005) dělení se bude jednat především o studii organizace a instituce, v případě organizační struktury NK, jejího ideového profilu apod. V rámci analýzy pak bude využito hodnocení emic a epic perspektivy, přičemž emic pohled, neboli pohled člena ze skupiny bude zastoupen výpovědí

některého z členů NK a epic perspektivu (pohled člena z jiné skupiny) by pak měl reprezentovat pohled médií, zástupců opozice, státu apod. (Hendl 2005).

Obecně lze říci, že se bude jednat o práci, při které bude využito metod a přístupů využívaných při výzkumu extremismu. Podle tabulky „Výzkumné dimenze pravicového extremismu“ lze mou práci zařadit k metodice analýzy organizace, přičemž hlavním předmětem takové práce je pak „výzkum vnitřní struktury organizovaného pravicového extremismu, studie k jednotlivým stranám, skupinám a spolkům“ (Mareš 2003:18).

Z technik tohoto typu výzkumu budu využívat především analýzu dostupných dokumentů. Součástí mojí práce měl být i strukturovaný rozhovor s jedním z hlavních představitelů zkoumané skupiny, Jiřím Petřivalským. Ten však na moji emailovou prosbu o spolupráci nijak nezareagoval, tudíž jsem v tomto případě nucen hledat odpovědi na mé otázky nepřímo, mimo jiné např. z jeho starších vyjádření a komentářů k jednotlivým událostem, především na dnes již nefungujících webových stránkách Národního korporativismu.

Vymezení základních pojmů

Vzhledem ke skutečnosti, že skupina Národní korporativismus byla z hlediska ideového zařazení poměrně obtížně zařaditelná a v rámci médií, odpůrců i skupiny samotné se pracovalo s celou řadou pojmů, které spolu sice do značné míry souvisí, nicméně každý představuje něco odlišného, je třeba si některé ze základních pojmů dostatečně objasnit a vysvětlit, aby v rámci této práce nedocházelo k chybným interpretacím, či jiným nesrovnalostem a nejasnostem.

Politický extremismus:

Pojem extremismus je v rámci České republiky hojně používán v mnoha oblastech, v různých podobách a v různém prostředí. Často je velmi volně využíván např. v novinářském prostředí. Dále se s ním můžeme setkat ve sféře politické nebo i v rámci široké veřejnosti. Je třeba zdůraznit, že se nejedná o pojem, který by byl právní v tom smyslu, že by byl obsažen v některé ze zákonných norem. Nicméně je však součástí nejrůznějších interních dokumentů státních institucí, mimo jiné např. při vymezení jejich činnosti (Mareš 2011).

Jednotlivé složky státu sice vytvářejí své vlastní definice extremismu, nicméně zásadním dokumentem by měla z hlediska hierarchie dokumentů být definice ve vládní „Zprávě o

problematice extremismu na území České republiky v roce 2002“. V jejím rámci jsou pod pojmem extremismus označovány „vyhraněné ideologické postoje, které vybočují z ústavních, zákonných norem, vyznačují se prvky netolerance a útočí proti základním demokratickým ústavním principům, jak jsou definovány v českém ústavním pořádku. Mezi tyto principy patří:

- Úcta k právům a svobodám člověka a občana (čl. 1 Ústavy)
- Svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát (čl. 1 Ústavy)
- Nezměnitelnost podstatných náležitostí demokratického právního státu (čl. 9 odst. 2 Ústavy)
- Svrchovanost lidu (čl. 2 Ústavy)
- Soutěž politických stran respektujících základní demokratické principy a odmítajících násilí jako prostředek k prosazování svých zájmů (čl. 5 Ústavy)
- Ochrana menšin při rozhodování většiny (čl. 6 Ústavy)
- Svoboda a rovnost lidí v důstojnosti a právech, nezadatelnost, nezcizitelnost, nepromlčitelnost a nezrušitelnost základních práv a svobod bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického nebo jiného smýšlení, národního a sociálního původu, příslušnosti k národnosti nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení (čl. 1, čl. 3 Listiny základních práv a svobod)

(Ministerstvo vnitra ČR 2003: 9)

Radikalismus

Základním rozdílem mezi extremismem a radikalismem je skutečnost, že radikalismus představuje označení politických postojů, jejichž převedení do praxe by sice vedlo k rozsáhlým společenským a politickým změnám, nicméně nevedly by k odstranění celého demokratického systému jako takového a rovněž radikalismus nezahrnuje protiprávní a násilné chování. Mudde tvrdí, že k tomu, aby se radikalismus posunul k extremismu, je třeba přidat prvek antidemokratičnosti (Smolík 2010).

Je však třeba zdůraznit, že vymezení a používání termínu „radikalismus“ je často závislé na konkrétní zemi či oblasti. Např. v některých souvislostech představoval radikalismus subversivní jednání, zatímco v jiných případech naopak označoval pokrokové přístupy. Jako radikální byla v průběhu času označována celá řada politického spektra. Hlavně v německém prostředí je pak termín radikalismus vnímán jako určitý „mezistupeň“ mezi extremismem a

demokracií. Jak již bylo naznačeno výše, i v rámci chápání tohoto mezistupně spadá radikalismus do oblasti tzv. ústavně konformního spektra, které je definováno skrze svobodné demokratické zřízení (Mareš 2003).

Vzhledem k tomu, že tato „hranice“ může být stále poměrně obtížně definovatelná, jsou pojmy radikalismus a extremismus, především v médiích, používány jako synonyma, nicméně pro účely práce je důležité vnímat odlišnost obou pojmů hlavně ve smyslu, že radikalismus tedy není v rozporu s demokratickými myšlenkami právního státu.

Pravicový extremismus:

Základní typy výše zmiňovaného politického extremismu představuje levicový extremismus na straně jedné, a pravicový extremismus na straně druhé. Ve středu tohoto dělení se nachází rozdílný vztah k principu rovnosti. Pro účely mé práce je však podstatný pouze extremismus pravicový. Je však třeba zmínit, že tato teze „protikladného páru“ je často zcela pochopitelně zpochybňována, jelikož mezi umírněnými socialisty, liberály a liberálními konzervativci proběhla velmi intenzivní „výměna idejí“, na jejímž základě opravdu nelze toto dělení vnímat jako zcela nezpochybnitelné (Mareš 2003).

Na úplných koncích dělení extremistického spektra je však antiteze poměrně jasná. Pravicový extremismus tak představuje popírání kořenů moderního pojetí rovnosti - étos fundamentální rovnosti lidí jako duchovní základ demokratického ústavního státu. V současnosti se pravicový extremismus často projevuje jednostranným vyšším hodnocením vlastního „etnika“, „rasy“ či „národa“ (etnocentrismus, rasismus, nacionalismus) a ve snižování skupin, které jsou „jiného druhu“ či „cizí“ (nenávisť vůči cizincům, xenofobie, heterofobie, antisemitismus) (Mareš 2003: 22 dle Backes 2003).

Dále Backes a Jesse v souvislosti s pravicovým extremismem uvedli, že se jedná o antiindividualistické obranné hnutí, negující demokratický základní axiom fundamentální lidské rovnosti a zaměřené proti liberálním a demokratickým silám a produktu jejich vývoje - demokratickému ústavnímu státu. Namísto principu stejných politických práv pro všechny by měl nastoupit politický řád, který institucionalizuje fundamentální nerovnost lidí zakládající se na původu, výkonu, národnosti, etnické nebo rasové příslušnosti (Mareš 2003: 22)

Pravicový extremismus se pak v rámci České republiky dále dělí podle ideové orientace na tři základní odvětví. Na neonacismus, neofašismus a nacionální populismus (Smolík 2010).

Neonacismus

Termín neonacismus představuje politický proud, který alespoň částečně ideologicky navazuje na historický nacismus z 20. - 40. let 20. století. V dnešní době se již nejedná pouze o myšlenky germánské nadřazenosti, ale o celkové přijímání panárijské ideje. Jeho základním cílem je vytvoření společnosti rasově čistých Árijců, případně alespoň společnosti, v jejímž rámci budou Árijci disponovat nadřazenou pozicí. Jedním ze základních znaků neonacismu je výrazný antisemitismus a preferování modelu národního socialismu v ekonomické oblasti. Neonacisté jsou pak schopni kombinovat jak násilné, tak nenásilné prvky a jejich spektrum je v rámci napříč jednotlivými zeměmi výrazně propojené a ochotné spolupracovat. Vzhledem ke sdílenému postoji k antisemitismu je část neonacistického spektra ochotná spolupracovat i s islamisty. Příslušníci neonacismu se často stylizují do role válečníků, případně vojáků „rasové války“ (Mareš 2011).

Od neofašismu ho můžeme odlišit především myšlenkou nacionalismu, která z pohledu neonacistů brání sjednocení bílé rasy (Smolík 2010).

Neofašismus

Obecně neofašismus navazuje na myšlenky italského fašismu, založeného na principech odmítání racionalismu, víry v boj a charismatické vůdcovství, elitismem a extrémním nacionalismem (Heywood 2008).

Dnešní neofašismus představuje myšlenku, jejímiž hlavními body jsou idea silného státu a výrazný nacionalismus, zatímco výše zmiňovaný neonacismus stojí především na pilířích rasové otázky a silného antisemitismu. Neofašismus rovněž odlišně chápe pojem homogenní entita. Jeho myšlenky vycházejí z konzervativní ideologie a nacionalismu. Jinak řečeno, jeho cílem je vytvoření silného státu, který bude založen na národnostní homogenitě (Smolík 2011).

Nacionální populismus

Pravicový nacionální populismus se od obou předchozích variant pravicového extremismu odlišuje především reálným zájmem o politickou činnost (Smolík 2010).

Do této kategorie dnes můžeme zařadit řadu politických subjektů, které skutečně vykazují prvky politické činnosti, byť některé z jejich aktivit mohou vykazovat prvky neonacismu, případně neofašismu. Můžeme sem do značné míry zařadit např. politickou stranu Dělnickou stranu sociální spravedlnosti, Republikány Miroslava Sládka a do značné míry i Národní korporativismus, který po značnou část své existence fungoval jako neregistrované politické hnutí.

Tyto příklady však poměrně výrazně dokumentují skutečnost, že oddělení těchto tří základních „kategorií“ pravicového extremismu není úplně jasné a bezproblémové (Smolík 2010).

Korporativismus

Obecně korporativismus jako pojem představuje zapojování organizovaných skupin do procesů vládnutí. V zásadě existuje ve dvou hlavních podobách. Tou první je korporativismus *autoritaristický*, což je ideologie, případně ekonomické uspořádání, které je poměrně těsně spjato s italským fašismem. Vyznačoval se politickým zastrahováním průmyslové sféry a likvidací nezávislých odborů (Heywood 2008).

Druhým typem je pak korporativismus *liberální* (někdy také „sociální, společenský, neboli neokorporativismus). Ten označuje směr, se kterým je možné se setkat ve vyspělých liberálních demokraciích a který se projevuje především, že se organizovaným zájmům dostává zvýhodněného a institucionalizovaného přístupu k formulování politiky. „Od autoritaristického modelu se liší tím, že posiluje skupiny ve vztahu k vládě nikoli vlády ve vztahu ke skupinám“ (Heywood 2008: 346).

Korporativistický model tak představuje společenskou teorii, která zdůrazňuje privilegované postavení, kterým disponují některé skupiny a které těmto skupinám umožňuje ovlivňovat formulování a realizaci veřejné politiky. Některými autory je korporativismus považován za fenomén, který je příznačný pouze pro některé státy a podléhá specifickým historickým a politickým okolnostem. Často je však rovněž považován za jev obecný, v jehož rámci se skupiny snaží získat status skupin vnitřních, protože ten jim zjednává přístup k formulaci

politiky, čímž umožňuje lépe hájit zájmy jejich členů. Vláda naproti tomu skupiny potřebuje jako zdroj informací. V rámci stále složitějších industriálních společností neustále vzrůstá nutnost konzultací a vyjednávání. To pak nutně vede ke vzniku institucionálních mechanismů, které toto jednání usnadňují (Heywood 2008).

K posunu ke korporativismu pak dochází hlavně v 60. a 70. letech 20. století (ve vyspělých kapitalistických zemích). Výrazně tak omezil počet skupin, které mají přístup k vládě. Korporativismus obecně upřednostňuje ekonomické či funkcionální skupiny, čímž vede k určité formě tripartismu, který následně spojuje vládu s podnikatelskou sférou a s organizacemi pracujících. Spotřebitelské nebo jiné další skupiny obecného zájmu pak může odsunout stranou (Heywood 2008).

Problém spočívá ve skutečnosti, že korporativismus na rozdíl od pluralistického modelu, vnímá zájmové skupiny jako hierarchicky uspořádané a ovládané vůdci, kteří nejsou svým členům přímo odpovědni. Někdy se dokonce můžeme setkat s postojem, že za privilegovaný přístup k vládě platí vůdci skupin slibem zajistit poslušnost jednotlivých členů. S tím se nabízí možnost, že „vládnutí prostřednictvím konzultací“ je pouze klam, který zakrývá fakt, že korporativismus je ve skutečnosti pouze mechanismem sociální kontroly. Rovněž panují obavy nad tím, že korporativismus představuje reálnou hrozbu pro zastupitelskou demokracii, jelikož existuje možnost, že se bude rozhodovat mimo dosah demokratické kontroly, cestou nejrůznějších úmluv, do kterých veřejnost nevidí. Naproti tomu pluralismus vnímá politiku skupin jako něco, co zastupitelskou demokracii doplňuje (Heywood 2008).

Stav krajní pravice v polovině desetiletí

Vzhledem k tomu, že bych NK rád zasadil do celkového vývoje krajní pravice v ČR, bylo by vhodně alespoň stručně nastínit její stav kolem roku 2005, kdy na její scénu vstupuje právě NK.

V prostředí české krajní pravice již po delší dobu působily dva základní proudy. Prvním měli být krajní nacionalisté, tím druhým pak skupiny inklinující k nacionálnímu socialismu a neonacismu. Krajní nacionalisté v této době utlumovali svoji radikální činnost, přičemž se jednalo převážně o registrovaná občanská sdružení nebo politické strany, které svou pozornost upínaly k nadcházejícím parlamentním volbám v roce 2006, což se projevilo

v růstu počtu veřejných demonstrací a dalších podobných akcí. Tyto skupiny se sice snažily působit jednotně, nicméně nebyly schopny rozsáhlejší názorové shody (BIS 2005).

Celkově je toto období u krajních nacionalistů možné charakterizovat snahou uspět ve všech volbách a jistými integračními pokusy, které však z dlouhodobého hlediska končily neúspěchem. Tyto skutečnosti lze ilustrovat např. tím, že zástupci NS, ČHNS, NSJ, DS a RMS¹ se dohodli na společné kandidátce právě pro parlamentní volby 2006 pod společným názvem Národní pětka. Uskupení však doprovázely vnitřní rozpory, načež DS a NSJ tuto koalici opustily a založily konkurenční koalici s názvem Právo a spravedlnost (Vejvodová 2011). V rámci této platformy kandidovali i někteří pozdější členové NK.

Přestože krajní nacionalisté deklarovali odstup od neonacistických myšlenek, ukázalo se, že některá témata jsou společná, existují osobní vazby jednotlivých představitelů, což ukazovalo, že obě hlavní scény jsou značně provázané (BIS 2005).

Neonacistická část krajní pravice představovala v tomto období spíše neformálně organizované autonomní regionální skupiny. Oficiální české pobočky mezinárodních neonacistických uskupení tehdy zřejmě neexistovaly. Snahy o vytvoření klasického politického subjektu ze strany neonacistů neprobíhaly. Jejich akce však vždy probíhaly v mezích zákona a rovněž nebyl zaznamenán žádný výrazný nárůst radikálních tendencí v rámci tohoto hnutí (BIS 2005).

Aktivita neonacistů se omezovaly především na organizaci koncertů, vydávání zinů a distribuci hudby. Odehrávaly se spíše ojedinělé akce, které se konaly u příležitosti výročí či pochodů reagujících na politické události, případně se jednalo o vzpomínkové pochody za účelem uctění památky některých členů. Část neonacistického hnutí však postupně přichází s myšlenkou, že poslech hudby na koncertech je nedostatečným prostředkem k prosazování nacionálně socialistických myšlenek a boji se systémem, s čím souvisí postupný nárůst počtu veřejných akcí (Vejvodová 2011).

Je tedy jasné, že NK vstupuje na krajně pravicovou scénu v době, kdy je situace poměrně klidná a nikterak vyhrocená. Ze zprávy BIS je patrné, že především krajní nacionalisté jsou na území ČR značně nejednotní a nejsou schopni rozsáhlejší názorové shody na společném postupu. To se však má změnit právě s rostoucím vlivem NK.

---

¹ Národní strana, České hnutí za národní sjednocení, Národní sjednocení, Dělnická strana a Republikáni Miroslava Sládka

Základní obecná charakteristika NK:

NK sám sebe definoval od samého počátku jako hnutí založené skupinou vlastenecky smýšlejících aktivistů, kterým nebyl lhostejný osud České republiky. Jejich primární oficiální snahou bylo vytvořit alternativu jak k politickému systému, tak k již existujícím organizacím. Už od počátku svojí existence se NK snažil profilovat jako národně - konzervativní organizace, jejímiž hlavními cíli byla propagace vlasteneckých myšlenek, poukazování na problémy v rámci společnosti a usilovat o jejich nápravu (Petřivalský 2006).

Obecně tedy lze říci, že se NK stavěl do pozice vlasteneckého hnutí, které se distancuje od neonacistických myšlenek a ideálů. V průběhu své existence však dokázal svými tématy přilákat na své akce i zástupce této scény. V mých očích se hlavně ke konci svojí existence blížil ideám neonacismu velmi otevřeně.

Historie NK

Skupina předcházející samotnému Národnímu korporativismu vznikla již v roce 2004 v Praze. Přestože tehdy ještě vystupovala pod jiným názvem, je počátek samotného NK datován právě od roku 2004. Původní název hnutí zněl Společnost korporativistického směru a vyššího rozvoje (ÚOOZ 2007).

Prvním předsedou NK byl Zdeněk Zvoníček, který měl již v době vzniku této organizace za sebou značné zkušenosti s českou krajně pravicovou scénou. Podle serveru antifa.cz (2008), vycházel Zvoníček z prostředí spartánských chuligánů a aktivně se účastnil akcí tzv. Anti - antify² nebo demonstrací za Rudolfa Hesse³ v německém Wunsiedlu (např. 21.8.2004). Tyto skutečnosti lze dokumentovat z pořízených fotografií z těchto akcí. Navzdory těmto skutečnostem se Zvoníček později stal členem Vlastenecké fronty⁴, která se od akcí podobného ražení jednoznačně distancovala.

---

² Skupina vzniklá v roce 1999, jejímž cílem je monitorování osob definovaných jako nepřátelský tzn. lidé z anarchistické, antifašistické scény, politici, politologové, aktivisté, soudci i běžní občané účastníci se demonstrací proti neonacismu. Cílem je usnadnit boj proti ideovým nepřítelům. V současnosti se jedná spíše o pojem či aktivitu než o skutečnou organizaci (VeJVodová 2011).

³ V rámci Druhé světové války, působil jako oficiální zástupce Adolfa Hitlera (Jackson 2002).

⁴ Ultrapravicová skupina vzniklá v roce 1993 v Brně jako určitá platforma a ideologické vedení pro formující se nacionální hnutí v České republice. Profilovala se jako národní hnutí. Programově se

Server antifa.cz rovněž uvádí, že se Zvoníček, i v době svého působení na pozici předsedy NK (kterým byl do konce roku 2005), účastnil akce Národní strany v roli anti - antifa úderky. Jak antifa (2008) naznačuje, tak tato skutečnost by se na první pohled mohla zdát jako poněkud zvláštní pokud vezmeme v potaz výše zmiňované ideové prvky NK, nicméně je třeba si uvědomit, že ty pocházejí z doby, kdy byl předsedou NK již Jiří Petřivalský. Druhou věcí, která by měla být zmíněna je fakt, že v případě Národní strany se rovněž jedná, nebo minimálně v roce 2005 se jednalo, o nacionalistický subjekt, který nebyl otevřeně neonacistický a byl založen bývalými členy Národní fronty (Vejvodová 2011). Zvoníčková účast tím pádem nemusí být tak ideologicky „schizofrenní“, jak jí vnímá antifa. Otázka jestli se jí však zúčastnil jako součást anti - antify, je už spornější a vzhledem ke stáří této akce ji nelze dost dobře a věrohodně zodpovědět.

Pokud budeme opět vycházet z tvrzení antify (2008), tak v počátcích své existence se členové NK účastnili jednotlivých akcí pod záštitou Národního odporu nebo Vlastenecké fronty. Spolupráce s Národním odporem⁵ by mohla být problematická, jelikož se jedná o hnutí, které má velmi blízko k neonacismu, což je v zásadním rozporu s proklamovanými myšlenkovými základy NK.

Ke konci roku 2005 již však NK vystupuje jako jeden z hlavních organizátorů demonstrace v Praze na podporu Ernesta Zündela, známého popírače holocaustu. Díky této akci NK získává nejen značnou mediální pozornost, ale i pozornost státních složek. Na základě této události lze o myšlenkách NK již v jeho počátcích značně polemizovat. Vzhledem k povaze akce je účast neonacistů celkem pochopitelná, nicméně je otázkou, proč se NK rozhodl profilovat se takhle na začátku svého působení, právě na tomto problému, který je myšlenkou vlastenectví poměrně vzdálený. Z výroku o „pouhém zpochybnění historických dogmat“, kterým NK tuto akci obhajoval, lze maximálně usuzovat, že NK mohl akci vnímat jako událost na podporu svobody slova a svobodného vyjadřování názorů. Jelikož Jiří Petřivalský (pozdější předseda NK, viz níže) v jednom z rozhovorů uvedl, že jako jeden ze základů demokracie považuje

---

zaměřuje na nacionalismus, odmítnutí Maastrichtské smlouvy, zákaz KSČM, potírání prostituce, profesionalizaci armády, zavedení trestu smrti, prosazování tradiční křesťanské morálky. NF se domnívá, že Česká republika musí být národním státem Čechů a Moravanů. Obecně je její program nacionalistický a tradicionalistický, přičemž obsahuje množství protipřístěhovaleckých pasáží. Vždy se ostře bránila nařčením z neonacismu a extremismu. Rovněž se distancuje od německého nacismu (Mareš 2003).

⁵ Národní odpor byl v roce 2006 označen Nejvyšším soudem za neonacistické hnutí. 1.května 2006 byl NO hlavním organizátorem pochodu Prahou, kterého se zúčastnilo na 400 osob, v letech 2006 a 2007 hraje velmi významnou roli, když se mu podaří sjednotit značně roztržštěné neonacistické hnutí v rámci České republiky (Vejvodová 2011).

možnost o čemkoliv svobodně diskutovat a k čemukoliv se svobodně vyjádřit bez následku hrozící represe, je organizace této akce do určité míry opodstatnitelná byť svou povahou může ukazovat, že NK nebyl od neonacistických myšlenek příliš vzdálen.

Koncem roku 2005 již pomalu dochází ke změně na postu předsedy NK. Zdeněk Zvoníček postupně ustupuje do ústraní, stěhuje se z Prahy a nakonec se stává příslušníkem Armády České republiky⁶, což není v případě bývalých krajně pravicových aktivistů nic výjimečného či neobvyklého. Novým předsedou NK se pak stává Jiří Petřivalský (antifa 2008).

Právě Jiří Petřivalský je člověkem, jehož myšlenky a představy se nejvýrazněji projeví do základních, výše zmiňovaných, myšlenek NK. Po celou dobu svého předsednictví byl Petřivalský velmi aktivní na webových stránkách (které jsou spuštěny v průběhu roku 2006) organizace, a domnívám se, že to byl právě on, kdo měl největší podíl na získání značné mediální pozornosti věnované NK a na značném nárůstu počtu pořádaných akcí apod.

Jak již bylo řečeno, v roce 2006 se dostává do čela NK Jiří Petřivalský. S jeho nástupem do funkce předsedy organizace se značně výrazně zvyšuje aktivita celého NK, s čímž přichází i zvýšená pozornost médií a státních složek. V tomto roce se rovněž rozbíhají webové stránky NK, na kterých skupina informuje o svých názorech a cílech, ale také publikuje pozvánky na nejrůznější demonstrace a další akce, přičemž z většiny z nich následně na stránkách přináší podrobnou „reportáž“. Autorem většiny článků je sám Petřivalský. Ostatní články má často na svědomí tiskový odbor NK, je však otázkou, co si pod tímto pojmem představit.

S Petřivalským přišly do NK určité změny a zvýšená aktivizace celého hnutí. Sám Petřivalský se v dobách před svým vstupem do NK účastnil mnoha akcí krajně pravicového spektra. Mimo jiné demonstrací Národní aliance⁷, Národního odporu nebo následně Národně sociálního bloku⁸ proti zasedání Mezinárodního měnového fondu v Praze. V letech 2002 a 2003 se pak účastní demonstrací Národní strany a údajně i pochodu neonacistů židovským městem (antifa 2008). Vzhledem ke zdroji těchto informací, je třeba je brát s rezervou,

---

⁶ Existují odhalené případy, kdy někteří z extremisticky laděných vojáků aktivně působili ve svém hnutí vně armádního prostředí a dokonce se účastnili extremistických pochodů, koncertů apod. V armádním prostředí se rovněž objevovali jedinci navázaní na organizované extremistické struktury, případně si za svého dřívějšího působení ponechali např. tetování (Mareš 2011).

⁷ Občanské sdružení kladoucí důraz na nacionalismus, národní suverenitu a propagaci stavovské demokracie, zvláštní důraz byl kladen na „mravní obrodu národa“, NA byla v roce 2000 rozpuštěna ministrem vnitra Václavem Grulichem (Vejvodová 2011)

⁸ Sloučená Vlastenecká republikánská strana, Národní aliance a Národní odpor. Jako politické uskupení se vymezovalo jako jediná politická alternativa stávajícího politického systému (Vejvodová 2011)

nicméně je jasné, že s českou krajně pravicovou scénou měl Petřivalský značné zkušenosti již před svým nástupem do pozice předsedy NK.

S novým vedením NK přichází i první rozsáhlý projekt, který nesl název AKI, neboli anti kolaborantská iniciativa. Projekt se rozbíhá začátkem roku 2006 a jeho cílem je upozorňovat na nedůvěryhodné aktivisty a konfidenty (Petřivalský 2006).

NK působil v letech 2006 a 2007 velmi aktivně, nicméně postupem času začaly organizací zmítat zásadní problémy. Akce v Ostravě z října roku 2007 je víceméně poslední veřejnou akcí NK. Organizací začínají zmítat vnitřní problémy. Podle antify (2008) začínala vážnout spolupráce mezi jednotlivými lokálními buňkami NK, přičemž jednotliví lídři mezi sebou nebyli schopni konstruktivně komunikovat. Antifa rovněž přichází s myšlenkou, že většina krajně pravicové scény se začíná zaměřovat na podporu Autonomních nacionalistů.

Hlavní problém byl naznačen ve zprávě o extremismu MV, kde autoři poukazují na rozpory mezi českou a moravskou částí NK. O tom může svědčit i to, že některé z akcí v roce 2007 se odehrávaly v rychlém sledu za sebou, což se mohlo nepříznivě odrazit na počtu účastníků.

Nemalou roli jistě sehrála i aféra kolem Kamila Čecha, jednoho z členů moravské NK, kdy se objeví několik článků a fotografií ukazujících na jeho homosexuální orientaci. NK se sice proti těmto zprávám rázně ohrazuje a označí je za pouhý pokus antify o zdiskreditování organizace, nicméně ať už byla pravda jakákoliv, vnitřní situaci NK to rozhodně neprospělo.

Celá situace vrcholí, když 8.4.2008 NK na svých stránkách zveřejňuje zprávu o ukončení své činnosti. Navzdory tvrzení antify o vnitřním rozkladu apod., NK svůj zánik opodstatňuje tím, že česká národní scéna dospěla do fáze, kdy jsou v zásadě potřeba pouze dvě organizace - oficiální politická strana a neoficiální radikální uskupení, které k národním myšlenkám přivede mladou generaci. NK deklaruje, že se během svého působení snažil být určitou kombinací obou těchto uskupení, nicméně dospěl k názoru, že jeho funkce již není zapotřebí. Jako hlavní politickou sílu označují Dělnickou stranu, která dává šanci bojovat za svůj národ politickou cestou. Za radikální sílu pak NK označuje Autonomní nacionalisty⁹, kteří podle NK představují právě tu správnou sílu, která k jejich myšlenkám přitáhne mladou generaci stoupenců. Dále NK oznamuje, že pobočky NK budou dále pokračovat v činnosti pod

---

⁹ „Organizace bez organizace“, mnoho lokálních, autonomních na sobě nezávislých buněk. Snaží se o koordinaci autonomních skupin nacionálního hnutí. Vycházej z principu odporu bez vůdce (leaderless resistance). Přicházejí s myšlenkou, že nejde o vzhled ani o hudbu, ale skutečně pouze o politické smýšlení (Vejvodová 2011).

hlavičkou Autonomních nacionalistů. Členové NK se zájmem o politickou činnost jsou vyzíváni ke vstupu do Dělnické strany. Prohlášení končí výrokem: „My musíme SPOLEČNĚ chránit existenci našich lidí a budoucnost bílých dětí.“ (Tiskový odbor NK 2008)

Výrok, kterým je činnost NK oficiálně ukončena, jednoznačně naznačuje, že NK se ke konci svojí existence blížil myšlenkám neonacismu více než kdy dřív. Jedná se totiž o parafrázi výroku jedné z nejvýznamnějších osobností světového neonacismu, Davida Lanea. Jedná se o jeho slavný výrok, v neonacistickém prostředí všeobecně znám jako Čtrnáct slov Davida Lanea, přičemž v originále vypadá takto: "We Must Secure The Existence Of Our People And A Future For White Children."¹⁰

O ukončení činnosti NK informuje i ministerstvo vnitra ve své Strategii boje proti extremismu, přičemž uvádí, že k němu došlo v důsledku vnitřních sporů a poukazuje na skutečnost, že část jejích členů přešla do Dělnické strany (MV 2009).

Poslední předseda NK Jiří Petřivalský v současnosti působí jako lídr pražské pobočky DSSS.

Programatika a politický systém NK

Zdeněk Zvoníček v říjnu 2005 formuloval základní politický systém národního korporativismu. Uvádí zde, že „základními směry státu a národa jsou konkurenceschopnost, soběstačnost a vzájemná závislost pro dosažení souladného cíle či stavu“. Deklaruje zde, že NK představuje třetí cestu mezi dvěma odlišnými typy sociálních postupů (socialismem a kapitalismem). U kapitalismu vnímá jako nedostatky to, že společnost při svém profitování nerespektuje meze negativních externalit, které mají dopad na etiku společnosti, vývoj populace a prostředí. Socialismus zas pokládá za směr, který je charakteristický prvky umělé rovnováhy přirozených sociálních a národních rozdílů, která je aktivizována iracionálním altruismem a kolektivismem na úkor práv produktivní části společnosti (Zvoníček 2005).

Z této části textu je poměrně dobře patrné, že NK se snažil o velmi intelektuální a odborný projev. Používání značného množství cizích a odborných slov dává oprávněný pocit značné serióznosti a skutečného zasvěceného vnímání problematiky. Na tuto skutečnost upozorňuje i antifa ve svém článku věnovanému NK, který zde byl již několikrát citován. Podle něj je

---

¹⁰ Davidlane1488.com

právě rétorika a používání odborného jazyka tím jediným co NK odlišovalo od ostatních krajně pravicových skupin.

Zvoníčkův výklad politického systému NK pak pokračuje tím, že NK je systém založený na bázi národní spolupráce, v níž je zavedena kombinace etiky zdravého kolektivismu a etiky racionálního egoismu.

„Etika zdravého kolektivismu se zakládá na investování do společnosti, jejíž hodnoty jsou produktivní, pro její potencionální zařazení popřípadě navrácení do hospodářského cyklu jako lidský zdroj. Tato etika však neumožňuje podporování té části společnosti, která se vyřazuje ze života společnosti svým asociálním charakterem. Tento způsob podpory je pouze spotřební a nemorální vůči řádným občanům, kteří jsou nedobrovolně podmíněni dávat větší hodnotu za menší nebo za žádnou. A tím se vztah vzájemné závislosti socioekonomických skupin obyvatel rozpadá. Tento vztah je totiž platný pouze v případě, je-li podřízen řádem práva, povinnosti a odpovědnosti a je zajištěn schopností asimilace dané národní nebo občanské společnosti do přirozeného prostředí a podmínek. Za tohoto předpokladu se lidé budou navzájem ctít a budou hrdým národem“ (Zvoníček 2005).

„Etika racionálního egoismu je dlouhodobá systematická orientace člověka na vlastní cíle. Jejím účelem je dosažení individuálních potřeb člověka pomocí poctivého úsilí, za dobrovolné spolupráce s ostatními lidmi. Umožňuje také budování si vlastního charakteru. Aby se člověk mohl takto naplnit, musí mu býti dána svoboda, svoboda, kterou národní korporativismus občanům zaručuje. Lidé mají právo vytvářet spravedlivým způsobem prostředky, se kterými dosáhnou svých cílů a které je dovedou k důstojnému prožití života. Jakmile však lidský egoismus překračuje racionální zájmy, či je budován na úkor jiných, musí být pozastaven“ (Zvoníček 2005).

Jak je z výše uvedeného textu patrné, Zvoníček zřejmě disponoval velmi kvalitními znalostmi o dané problematice, jelikož jeho text je poměrně složitý i pro vzdělaného a zasvěceného člověka. Z této skutečnosti lze usuzovat, že minimálně v dobách jeho předsednictví, se členové NK vnímali jako určitá elita, která je odlišná od jiných podobných skupin, právě využíváním a znalostí ohromného množství odborných pojmů a poměrně složitého politického jazyka.

Celý text je pak shrnut v závěru, kdy Zvoníček (2005) konstatuje, že „Národní korporativismus představuje politiku, která je aktivní proti dosud aplikovaným a připravovaným systémům, jejichž záměry jsou cizí vůči základům národa, společnosti a státu. Soudobá demokracie je totiž ze své podstaty proti tomu tak pasivní, že vytváří - ač vědomě či nevědomě - prostředí k jejich vývoji. Je tak slabá, že ji už dokonce ti, kteří se tyto základy snaží zničit, ovládají! Znovu se v tomto politickém systému objevují prvky, které byly potlačeny a dnes jsou opět začleňovány, i když se v minulosti prokázaly jako nefunkční a kontraproduktivní. Proto je nutno jejich vliv zamezit a vytvářet nové a správné etiky, etiky položené na základech národního korporativismu.“

Poté co Zvoníček odstoupil, formuloval nový předseda Petřivalský v rozhovoru z června roku 2006 základní koncepci NK. V tomto rozhovoru se přihlásil k pojetí národa formulovaného Františkem Palackým, přičemž prohlásil, že základním heslem NK je láska k rodné zemi. V souvislosti s tím konstatoval, že národ by měl být tvořen lidmi, žijících v zemi již po několik generací a identifikujících se s hodnotami dané země. Z rozhovoru rovněž vyplývá, že Petřivalský chápe korporativismus z ekonomického hlediska jako určitou třetí cestu mezi socialismem a kapitalismem. Klade důraz na solidární spolupráci jednotlivých společenských skupin a tříd. Tvrdí, že NK vychází z teorie národní soudržnosti. Jako hlavní cíle NK zde uvádí upozorňovat na negativní jevy ve společnosti s možností o nich diskutovat bez hrozby následné represe, což je podle něj znakem každé vyspělé demokratické společnosti. Petřivalský tu rovněž upozorňuje, že stát si může s občany dělat co chce, v čemž si demokracie nezadá s jakoukoliv totalitou (Rozhoň 2006). Zajímavé je, že je tu v této souvislosti parafrázován výrok o nás bez nás, což by dokládalo určitý odstup NK od myšlenek neonacismu.

Tento fakt dokládá i další část rozhovoru, v jehož rámci Petřivalský tvrdí, že si váží každého člověka, který bojuje proti morálnímu úpadku evropské společnosti, i kdyby to měl být muslim (což by však nemuselo být zas tak překvapivé, jelikož neonacismus sdílí s islámem společnou nenávist proti židovskému národu). Jako národní zájem České republiky vnímá Petřivalský ideu suverénního národního státu. Deklaruje potřebu rozhodování podle skutečných potřeb českého státu a vůle jeho občanů (Rozhoň 2006).

Z tohoto rozhovoru je patrné, že Petřivalský, oproti svému předchůdci na pozici předsedy NK, vystupoval již mnohem civilněji a myšlenky organizace demonstruje mnohem jednoduší a obecnější rétorikou, stravitelnější pro větší množství potenciálních sympatizantů, což může

být i jedním z důvodů, proč pod jeho vedením vykazoval NK rozsáhlejší aktivitu než za jeho předchůdce.

Z programového hlediska je o NK poměrně obtížné hovořit. Konkrétní programová vyjádření nejsou dostupná, a pokud bychom měli vycházet z projevů a jednotlivých akcí, tak dojdeme k závěru, že NK nepřicházel s nějakými konkrétními politickými kroky, které by vedly k realizaci jeho politických ideálů a představ. NK se vymezoval vůči pozitivní diskriminaci či proti ideálům levice, ale s vlastními konkrétními návrhy nepřicházel. Z programového hlediska tak lze vyvodit snad pouze to, že se jednoznačně vymezoval vůči registrovanému partnerství a naopak se jednoznačně zasazoval za zavedení trestu smrti.

Spencerová (2007) ve svém článku pro MF plus rovněž uvádí, že na propagačním letáku NK se otevřeně píše o eutanázii dětí z „nepohodlných vrstev společnosti“, či o podmínkách, za jakých by mohlo být handicapované dítě ponecháno naživu.

Velmi zajímavé je v programovém kontextu Petřivalského (2006) parafráze bývalého amerického presidenta J.F.Kennedyho, kdy na stránkách NK říká „Neptáme se, co naše země může udělat pro nás, ale co můžeme my udělat pro svoji vlast.“

V souvislosti s těmito skutečnostmi by se o NK dalo hovořit jako o nacionálních populistech, kteří sice mají teoretický zájem o politickou činnost, avšak jejich témata jsou pouze velmi obecná a mají jednoznačný populistický charakter. Tato témata jsou pro široké spektrum lidí velmi problematická, avšak velmi obtížně řešitelná pro legitimní politické strany. Na základě toho vyvstávají vhodné podmínky pro radikální či extremistické politické subjekty a jejich populistická prohlášení. Tato prohlášení však většinou nenabízejí konkrétní kroky k řešení dané problematiky, případně jsou jen velmi obtížně realizovatelná v demokratickém prostředí. Zmínka o eutanázii je velmi radikální a celkově příliš nezapadá do koncepce NK, nicméně v mých očích by to bylo právě tohle, co by mohlo NK dávat značný rizikový potenciál v případě úspěchu.

Strategie a projekty NK

Hlavní prioritou NK měla být politická činnost. Mnoho členů a sympatizantů NK kandidovalo v rámci voleb za politické hnutí Právo a spravedlnost¹¹. Po dobu její existence se NK podařilo vytvořit pobočky svého hnutí např. v Praze, Ostravě nebo Hodoníně. Mimo pořádání demonstrací se NK zaměřoval rovněž na organizaci vzdělávacích a výcvikových kempů. NK se otevřeně profiloval jako organizace fungující na demokratickém systému, v jehož rámci má každý právo se svobodně vyjádřit, přičemž k jeho názoru bude přihlédnuto. NK si velmi zakládal na tom, že problém jednoho člena je problémem celé skupiny (Petřivalský 2006).

NK byl rovněž iniciátorem projektů AKI a BS. BS - Bratrská solidarita byl projekt, jehož cílem byla pomoc odsouzeným pravicovým aktivistům (Petřivalský 2006).

V případě projektu AKI, se jednalo o tzv. anti kolaborantskou iniciativu. Projekt se rozběhl začátkem roku 2006 a jeho cílem je upozorňovat na nedůvěryhodné aktivisty a konfidenty (Petřivalský 2006).

Hlavní myšlenka AKI je poměrně dobře zachycena citací Patrika Genschweina, který se na stránkách Národního odporu označil za ředitele AKI a prohlásil, že „cílem AKI je monitoring zrádců ve vlastních řadách, v současnosti dochází k tomu, že mezi námi působí značné množství kolaborantů, hlavně proto, že je mnoho lidí nezná a ani nemá šanci je znát“ (Kyša 2006).

Tento projekt se setkal s rozporuplnými reakcemi. Zatímco část extremistů vyjádřila obavy z toho, že dojde k nesmyslnému boji každého s každým. Jiní prohlásili, že „kolaboranty“ je třeba odříznout od zbytku organizace, a že je třeba varovat ostatní aktivisty před zrádci apod. Projekt však údajně uvítali antifašisté, kteří AKI vnímají jako možnost, že se pravicový extremisté tak zvaně „vybijí mezi sebou“. Právo rovněž uvádí, že podle jeho dřívějších informací je každý desátý člověk z neonacistického prostředí informátorem policie, případně BIS. Nejznámějším měl pak být zakladatel Národního odporu Filip Vávra (Kyša 2006).

NK se v rámci projektu AKI nakonec ukazuje spíše jako určitý první hybatel, který s iniciativou a celým projektem sice přišel, nicméně projekt samotný si dále žil vlastním

---

¹¹ Národně – konzervativní politická formace – ANO tradiční rodině, NE korupci a kriminalitě, vzniklá v roce 2005. Obhajoba tradičních morálních hodnot, podpora rodiny a důsledné potírání korupce a kriminality. Prosazovali model sociálně solidární společnosti (Vejvodová 2011).

životem a byl přijat celou řadou dalších organizací, což NK staví do pozice jakéhosi spojovacího článku české krajně pravicové scény.

Dle mého názoru spočívala tedy hlavní strategie NK v jakési koncepci „být viděn“. Co se týče snahy o politickou činnost, tak ty byly zanedbatelné. Kromě určité spolupráce s DS, která působila jako registrovaná politická strana a která na počátku roku 2007 započala bližší spolupráci s neregistrovanými nacionalistickými hnutími (Vejvodová 2011), nelze v případě NK o rozsáhlejší politické činnosti hovořit. Dalo by se spekulovat o tom, že samotné pořádání demonstrací je ve skutečnosti politickou činností, nicméně já osobně se domnívám, že se jedná spíše o jakousi prezentaci politických a jiných názorů. Svědčí o tom i fakt, že NK působil jako neregistrované politické hnutí.

NK se zaměřoval na pořádání velkého množství akcí, které dokázaly přitáhnout poměrně značnou pozornost médií, což zástupci NK na svých stránkách opakovaně vyzdvihovali. Pravdou však je, že média se často spíše věnovala případným potyčkám s anarchisty nebo policejním manévřům, než samotným projevům a názorům představitelů NK. To však zástupcům NK zřejmě až tak nevadilo, jelikož o mediální pozornosti hovořili vždy pozitivně.

Pravidelně opakovanou taktikou při šíření myšlenek NK bylo rozdávání informačních letáků přihlížejícím účastníkům na jednotlivých akcích a demonstracích. Tiskový odbor NK o tom informuje takřka v každém reportu z každé akce.

Těžko říci, zda mezi cíle NK patřilo i nalezení takových témat, která by dokázala sjednotit českou krajní pravici, nicméně je fakt, že jeho akcí se účastnilo i mnoho zástupců neonacistické scény, přestože NK se od jejich myšlenek, alespoň navenek dlouhou dobu distancoval (Ministerstvo vnitra 2007).

V kontextu těchto okolností se domnívám, že zásadní strategií NK bylo získat co největší mediální pozornost a dostat své myšlenky do povědomí co největšího počtu lidí.

Struktura NK a jeho akce

Struktura - dvě hlavní části:

- politická - má na starost pořádání akcí, tvorbu propagace a zajištění chodu organizace

- obranné jednotky - mají za úkol zajišťovat poklidný a organizovaný průběh akcí, případně i ochranu aktivistů

(zdroj: Tiskový odbor NK 2006)

Je však otázkou, zda NK skutečně disponoval takovými kapacitami, aby mohl vytvořit zmiňované obranné jednotky pouze ze svých členů. Je velmi pravděpodobné, že tyto jednotky vznikaly až v rámci konkrétní akce, zcela spontánně a domnívám se, že často byly tvořeny příslušníky jiných organizací, kteří v akcích NK viděli příležitost k pouličním šarvátkám (viz rok 2007 a akce v Otrokovicích).

Předseda: Zdeněk Zvoníček (do konce roku 2005), poté Jiří Petřivalský

Zástupce pro Moravu a místopředseda: Roman Fojtík

Mluvčí: Soňa Vilingrová a Olga Vítková

(zdroj: prezentace ÚOOZ SKPV ČR Praha, Odbor terorismu a extremismu 2007)

Další lídři lokálních buněk v Praze, Ostravě, Hlučíně, Orlové, Opavě, Neratovicích, Příboru, Bruntále, Holešově, Kroměříži, Novém Jičíně ad.

Podle českých médií měl NK v roce 2007 okolo 200 členů po celé České republice (lidovky.cz, ceskenoviny.cz, aktualně.cz ad.)

Akce 2006

- 27.5. 2006 Hodonín – proti „pozitivní diskriminaci“
- 17.6. 2006 Ústí nad Labem – proti „pozitivní diskriminaci“
- 29.7. 2006 Chomutov – za zavedení trestu smrti¹²
- 19.8. 2006 Opava – proti registrovanému partnerství
- 9.9. 2006 Rožmitál pod Tremšínem – proti „rudému zlu“¹³
- 11.11. 2006 Hlučín – pietní shromáždění k 31. výročí úmrtí generála Franka
- 16.12. 2006 České Budějovice – proti „levicovému nebezpečí“¹⁴
- 23.12. 2006 Praha – uctění památky Augusta Pinocheta

¹² Podle NK se jednalo o pietní akt za zavražděnou šestnáctiletou Markétu. V přednesených projevech byl význam obnovení trestu smrti u závažných deliktů opakovaně zmiňován. Na akci vystoupil i předseda tehdejší Dělnické strany Tomáš Vandas (Tiskový odbor NK 2006).

¹³ Proti údajně silící pozici levicového spektra v České republice

¹⁴ V projevech však zazněla i kritika postoje České republiky k USA a Izraeli (ČTK 2006).

Demonstrace v Hlučíně stojí za bližší pohled. Doba a způsob jejího konání může být velmi důležitá pro ideové zařazení NK. Přestože se hnutí od neonacistických myšlenek vždy distancovalo, nelze opomenout skutečnost, že se akce konala pouze den po výročí tzv. Křišťálové noci, zatímco výročí úmrtí generála Franca připadá až na 20.11., tedy o devět dnů později než konání akce¹⁵. Tento fakt pochopitelně neunikl pozornosti médií a vyvolal celou řadu spekulací o skutečné podstatě této akce.

Charakter jednotlivých akcí NK nám dává z hlediska ideového zařazení tohoto hnutí ty nejpodstatnější informace. Právě na základě jejich pořádání se NK v roce 2006 dostal jak do zprávy o extremismu ministerstva vnitra, tak do výroční zprávy BIS.

Akce 2007

- 14.1. 2007 – Otrokovice - proti vlivu levice a komunismu
- 27.1. 2007 – Vratimov – za zavedení trestu smrti
- 10.3. 2007 – Přerov – proti vlivu levice a komunismu
- 31.3. 2007 – Neratovice – ekologická témata, proti devastaci životního prostředí¹⁶
- 9.6. 2007 – Havířov – proti drogám
- 16.6. 2007 – Liberec – proti pozitivní diskriminaci
- 14.7. 2007 – Frýdek Místek – podpora pro Ernesta Zündela¹⁷
- 25.7. 2007 – Vlašim – „Den rasy“¹⁸
- 28.9. 2007 – Bruntál – proti komunismu
- 28.10. 2007 – Ostrava – vznik Československa

---

¹⁵ Zmínky některých novin o souvislosti akce s výročím Křišťálové noci představitelé NK komentovali s tím, že k nim není snad ani co dodat a že se jedná o lež (Tiskový odbor NK 2006).

¹⁶ Akce se však zvrhla, následoval spontánní pochod městem s hesly „Bílé Čechy!“ apod. NK uznal, že se akce vymkla z rukou a že se tím celá pronárodní scéna značně zdiskreditovala (Tiskový odbor NK 2007).

¹⁷ Tentokrát NK akci a svoji podporu obhájí slovy, že nikomu nesmí být upíráno právo hlásat pravdu, která je navíc vědecky podložena (Tiskový odbor NK 2007).

¹⁸ Proti „nespolečenským žvlům plundrujících Vlašim“, proti vlivu pozitivní diskriminace (Tiskový odbor NK 2007)

Otevřená podpora Ernestu Zündelovi s tím, že jeho popírání holokaustu je pravdou a je vědecky podložené, NK opět výrazně přibližuje k myšlenkám antisemitismu. Je rovněž třeba říci, že v roce 2007 lze na stránkách NK nalézt již velmi ostrá vyjádření vůči Romům, což také do té doby nebylo až takovým zvykem, jelikož postoje vůči nim byly většinou uváděny v kontextu s pozitivní diskriminací. V myšlenkách a názorech se tak čím dál tím více NK blíží od regulérních politických názorů k suchému a obyčejnému rasismu, na základě čehož se hnutí stále více podobá subjektům na neonacistické scéně.

Celkově se akce NK z roku 2007, dle mého názoru, více radikalizují. Zatímco v dřívějších letech byly jeho akce vesměs poklidné, např. v „reportáži“ z Otrokovic tiskový odbor NK (2007), glosuje jak „chytře“ si počínali někteří z účastníků této akce, když se jim několikrát podařilo oběhnout policejní kordon a zaútočit na příslušníky antify. V článku jsou rovněž zmiňováni „kamarádi“ z anti - antify, kteří se na těchto střetech významně podíleli. Akce nakonec byla ukončena o dvě hodiny dříve. Přesto však byla NK hodnocena jako úspěšná.

Přístup a hodnocení této akce ze strany NK, podle mého názoru, značně vybočuje z dřívějšího vnímání se NK jako určité elity na krajně pravicové scéně. Možná to byla mediální pozornost, která byla NK věnována, co přitáhlo na jeho akce radikálnější a násilím motivované jedince, nicméně fakt, že NK zhodnotil akci takovýmto způsobem, je oproti minulým letům zarážející. Nicméně pozornost médií byla právě díky tomu obrovská.

Percepce NK

Percepce NK ze strany státu:

Díky akci na podporu Ernesta Zündela v Praze roku 2005 získává NK nejen značnou mediální pozornost, ale i pozornost státních složek. Ve výroční zprávě Bezpečnostní informační služby - BIS (2005), sice není název Národní korporativismus explicitně zmiňován, nicméně o samotné akci na podporu Ernesta Zündela ano, přičemž je zde konstatováno, že se této akci zúčastnili jak příslušníci neonacistické scény, tak příznivci scény krajně nacionalistické.

NK se následně objevuje v každé výroční zprávě BIS až do svého zániku. Díky své rozsáhlé činnosti v roce 2006 se však dostal i do zprávy o extremismu Ministerstva vnitra ČR.

Ministerstvo vnitra ve své zprávě shrnující rok 2006 označuje NK za nového významného činitele na neonacistické scéně. Uvádí, že ho sice nelze charakterizovat jako čistě

neonacistický subjekt, nicméně MV argumentuje rozsáhlými účastmi příznivců neonacistické scény na jednotlivých akcích pořádaných NK. Dále také narážejí na osobní vazby jednotlivých členů NK do neonacistického prostředí. Na základě těchto skutečností je NK označen MV za spojovací článek mezi neonacistickou a ultranacionalistickou scénou, přičemž využívá masové podpory obou scén k vlastnímu zviditelnění (Ministerstvo vnitra 2007).

Podobný názor sdílí i výroční zpráva BIS za rok 2006, která NK rovněž pokládá za určitý spojovací článek obou nejzásadnějších krajně pravicových scén v České republice a zdůrazňuje, že hlavními představiteli NK jsou skutečně prezentovány hlavně ultranacionalistické myšlenky (BIS 2006).

V roce 2007 pak BIS označila NK za subjekt pořádající velké množství akcí, který není jednoznačně ideologicky vyprofilován.

MV naproti tomu opět o NK píše jako o spojovacím článku mezi oběma hlavními spektry krajně pravicové scény. Upozorňuje na ne zcela otevřenou spolupráci s neonacistickými příznivci a radí NK na rozhraní ultranacionalismu a neonacismu. Konstatuje, že organizaci provázejí spory mezi její českou a moravskou částí (Ministerstvo vnitra 2008).

MV pak informuje i o oficiálním ukončení činnosti NK ve své Strategii boje proti extremismu, přičemž uvádějí, že k němu došlo v důsledku vnitřních sporů a poukazuje na skutečnost, že část jejích členů přešla do Dělnické strany (Ministerstvo vnitra 2009).

Můžeme tedy vidět, jak byl NK vnímán ze strany státních složek. BIS i MV se v zásadě shodovaly na roli NK coby spojovacího článku české krajní pravice. Zatímco BIS ho však spíše radí k ultranacionalistickým subjektům, MV je „otevřenější“ k jeho řazení k neonacistické scéně. Je třeba říci, že s rolí NK jako spojovacího článku lze do značné míry souhlasit, nicméně hlavní představitelé NK mohou jen těžko ovlivnit, kdo se jejich akcí účastní, a tak se mi účast představitelů neonacistické scény na akcích NK nezdá jako přesvědčivý argument k označování NK za neonacistický subjekt. Osobní vazby jednotlivých členů NK na neonacistickou scénu jsou dobře doložitelné do doby před vznikem NK, ale v průběhu samotné činnosti to již může být problematické. Je však pravdou, že jednotlivé články tiskového odboru NK, můžeme na stránkách NO najít i po jeho soudním označení za neonacistický subjekt. Tento argument je tudíž pádnější, nicméně jako hlavní problematický bod, který výrazně diskredituje nacionalistické myšlenky a cíle NK a naopak je přibližuje k ideám neonacismu, jsou z mého pohledu především akce na podporu popíračů holokaustů a

velmi pochybné datum konání akce na uctění památky generála Franca. V obou případech se sice akce dají interpretovat tak, že jsou zcela v souladu s ideami korporativismu a vlastenectví, nicméně v nich jednoznačně lze pozorovat faktor antisemitismu, který již nemá s proklamovanými ideami NK nic společného.

Percepce NK ze strany médií:

Jak již bylo několikrát naznačeno, NK získal za dobu své existence značnou pozornost českých médií, přičemž jimi byl označován nejrůznějšími pojmy a řazen do mnoha odvětví krajní pravice či subkultur. Jednoznačně se ukázalo, že v českých médiích existuje celá řada „terminologických nejasností“ a ukazuje se, že noviny s jednotlivými termíny a pojmy pracují značně neuváženě a neuvědomují si (případně je jim to lhostejné) občas velmi zásadní rozdíly.

Např. o akci v Praze z roku 2005, ceskenoviny.cz informovaly jako o akci neonacistů, i když byla pořádána NK a VF, které minimálně v dané době, nešlo považovat za neonacistické subjekty, a to i přesto, že se jednalo o akci na podporu popíračů holocaustu.

Deník Právo (2006) zase NK, v souvislosti s projektem AKI, označil za neofašistickou formaci, čímž se sice skutečnosti blíží o něco více, avšak opět to ukazuje na terminologické nesrovnalosti v českém novinářském prostředí. Je však otázkou, zda se skutečně jedná o nejasnosti, nebo o pouhou lhostejnost k „drobným detailům“.

Novinky.cz (2006) o NK psaly, v rámci informování o hodonínské demonstraci, jako o skinech¹⁹, což je velmi zjednodušené a hlavně nepřesné. To však vzhledem ke krátkému a informativnímu charakteru zprávy není až tak zvláštní a neobvyklé.

Všechny tyto skutečnosti lze jednoduše vysvětlit tím, že česká média ve skutečnosti mnohem více zajímaly střety členů NK s anarchisty, případně policejní manévry, jak již bylo zmíněno výše, než samotné názory či ideologické zařazení NK jako takového.

Noviny skutečně píší o akcích NK především v souvislosti s prvním nasazením policejního antikonfliktního týmu (Václav Drchal (2006) v Lidových novinách), s házením vajec a petard (novinky.cz 2006) apod., spíše než o NK samotném.

---

¹⁹ Neberou v potaz odnože skinheads jako SHARP nebo Red, které mají k neonacistickým myšlenkám dost daleko

Určitou výjimku mohly představovat levicové Halo noviny, které z pochopitelných důvodů věnovaly akcím NK značnou pozornost a upozorňovaly na jejich ideovou propojenost s neonacismem. Např. v článku o Hlučíně 2006.

Celkově lze tedy říci, že zájem médií o NK byl zaměřen hlavně na průběh jeho akcí. Z hlediska ideového zařazení na něj bylo, dle mého názoru, nahlíženo jen jako na další pravicově extremistický subjekt, který není nutné v rámci článků nijak hlouběji definovat či reflektovat.

Nicméně troufám si říci, že na příkladu NK lze dobře demonstrovat vzrůstající zájem o problematiku extremismu u českých médií. Téměř každá jejich akce se dostala do všech významných tištěných i internetových periodik.

Percepce NK ze strany opozice:

Pro antifu nepředstavoval NK subjekt, který by do české krajně pravicové scény vnesl něco nového. Z jejího pohledu bylo zásadním cílem NK propojit oficiální subjekty krajní pravice, které se celkem pochopitelně nemohou k myšlenkám neonacismu otevřeně hlásit, s roztržštěnými skupinkami neonacistů, kterým chybí jednotné politické vedení. Spolupráci s DS antifa hodnotí jako snahu dát akcím NK zdání politické serióznosti, zatímco členové NO dodávali jeho akcím „lidský materiál“. Na základě těchto skutečností vznikla situace výhodná pro obě strany. Zatímco DS získala nové posluchače, NO a další získaly oficiální zaštitění svých aktivit (antifa 2008).

Parafrázi Davida Lanea, kterou NK oficiálně ukončuje svoji činnost, antifa označuje za totální zhroucení veškerých posledních pokusů NK o udržení image skupiny v mezích radikálního nacionalismu (antifa 2008).

Celkově antifa ve svém článku věnovaném NK pojímá NK jako hnutí, které je převážně neonacistické, poukazuje na minulost jednotlivých členů, případně na jejich trestnou činnost. V zásadě lze s mnoha tvrzeními tohoto článku do značné míry souhlasit. Snaha o to udržet image NK v ultranacionalistických mantinelech opravdu přetrvávala velmi dlouhou dobu. Je otázkou, zda to byly vnitřní rozpory uvnitř hnutí, kdy čelní představitelé nebyli schopni kontrolovat jednotlivé členy a účastníky akcí, kteří k myšlenkám neonacismu dlouhodobě inklinovali, nebo to byli oni samotní, kdo se rozhodli na myšlenky vlastenectví rezignovat ve prospěch „bílé rasy“. Domnívám se, že to bylo tak trochu obojí. Jednotlivé členy lze poměrně

těžko posuzovat, nicméně pořádání „Dne rasy“ a parafrázování Davida Lanea opravdu do nacionalistických myšlenek příliš nezapadá.

Aplikace Mazlových kritérií extremismu

Pokud bych měl aplikovat Mazlova kritéria, zmiňovaná v úvodu mé práce, na NK, došli bychom, dle mého názoru, k těmto závěrům:

- Legalita, popř. stupeň konspirace - v případě NK se jednalo o neoficiální politické sdružení
- Metoda manifestace politického postoje - NK oficiálně nebyl protisystémový, jejich protisystémovost by mohla vyplývat z „personální přichylnosti a personálně organizační provázanosti s jinou protisystémovou organizací“ (Mazel 1998: 118). Viz spolupráce s NO, následně s DS apod.
- Metoda delegitimizace existujícího systému - NK otevřeně stál proti některým aspektům a „nedokonalostem“ stávajícího systému, na něž poukazoval prostřednictvím svých demonstrací (trest smrti, pozitivní diskriminace atd.), nicméně český systém jím nikdy nebyl označen za „nefunkční, nedemokratický, byrokratický apod.“ (Mazel 1998:119). Petřivalský však v jednom z výše zmiňovaných rozhovorů uvedl, že stát si může s občany dělat, co chce, v čemž si demokracie nezadá s jakoukoliv totalitou. Tím splňuje Mazlovo kritérium, kdy je ze strany extremistů demokracie považována pouze za „zástěrku“ (Mazel 1998:119).
- Ideologické zakotvení - volba historických vzorů - „extremisté často svoji ideologii definují prostřednictvím akceptace některých historických vzorců“ (Mazel 1998:120). V případě NK tím mohla být především identifikace s určitými myšlenkami italského fašismu.
- Míra akceptace vůdcovského principu - u NK tento prvek lze předpokládat, nicméně oficiálně prohlašoval, že jako organizace stojí na demokratickém principu, kde každý může vyjádřit svůj názor

Závěr

Je zřejmé, že NK lze do značné míry řadit mezi extremistická hnutí. Z ideového hlediska nelze než souhlasit, že NK se pohyboval přesně na rozhraní ultranacionalistických a neonacistických myšlenek (viz zprávy MV a BIS).

V začátcích svého působení se sice profiloval jednoznačně jako vlastenecké uskupení, přičemž se snažil, alespoň navenek, držet odstup od neonacistických myšlenek a ideálů. Nicméně spolupráce s NO, obhajoba popíračů holokaustu, demonstrace téměř se překrývající s výročním Křišťálové noci a v závěru své existence i parafrázování neonacistických výroků a pořádání „Dne rasy“, je jako vlastenecké hnutí značně zdiskreditovalo. Z toho vyplývá, že NK neměl od vlasteneckých myšlenek daleko ani k ideálům antisemitismu a dalších myšlenek, typických pro neonacismus. Je zřejmé, že NK v době své existence plnil roli jakéhosi spojovacího článku ultranacionalistických a neonacistických hnutí. Z tohoto hlediska je jednoznačné, že jeho role na české krajně pravicové scéně nebyla nevýznamná. Myslím, že je tedy na místě zmínit, že pokud bychom chtěli NK zasadit do celkového vývoje české krajní pravice v době jeho existence, dojdeme k závěru, že NK disponoval potenciálem určitého sjednotitele této scény, přičemž svými akcemi a postoji dokázal zaujmout oba hlavní krajně pravicové tábory.

Co se týče myšlenky samotného korporativismu, nelze z mého pohledu jednoznačně říci, proč se zakladatelé přiklonili právě k tomuto názvu. Oba dřívější předsedové ho vnímali jako ekonomický model, nicméně jeho propagaci či prezentaci není, alespoň z mého pohledu, na jeho akcích věnován žádný významný prostor a jsou orientovány spíše na propagaci populistických myšlenek a radikálních řešení problematických otázek české společnosti.

Ideově vymezit NK je skutečně velmi problematické. Označení NK jako skupiny pohybující se na rozhraní dvou hlavních krajně pravicových směrů se může jevit jako alibistické, nicméně tomu tak v mých očích skutečně bylo. Je však možné vysledovat určitý ideologický vývoj. Zatímco ve svých počátcích se NK projevoval jako elitářské, skoro až intelektuální (vezmeme-li v potaz projevy jeho prvního předsedy) sdružení, postupem času se jeho pozice stávala čím dál více populistická s hlavním cílem přilákat pozornost co největšího množství potenciálních sympatizantů. S nástupem Petřivalského se hnutí stále velmi ostře drží ideálů českého vlastenectví a jednoznačně deklaruje odstup od neonacistických ideálů, nicméně s vzrůstajícími vnitřními spory a zvýšenou mediální pozorností se jejich pozice postupně radikalizuje. Zatímco v roce 2006 jsou jeho akce veskrze poklidné a seriózní, v roce 2007 již

neváhá vyzdvihovat úspěšné potyčky s anarchisty a podobně. Zároveň vzrůstá počet ostrých vyjádření proti Romům, což rovněž znamená posun od pouhého původního odmítání pozitivní diskriminace. S tím je spojené i postupné otevřenější projevy neonacistických myšlenek, což bylo v práci již několikrát zmiňováno. Já osobě bych řekl, že se v případě ideového zaměření NK jednalo skutečně o postupný vývoj od vlastenecky smýšlejícího uskupení po radikální neonacistickou skupinu, ve které sice mohly některé původní ideály přetrvat, nicméně dřívější odstup od neonacismu je již zapomenut. Mohlo to být dáno tím, že představitelé NK již tušili, že doba trvání této skupiny se chýlí ke konci, a tak dospěli k závěru, že veřejný distanc od neonacistických myšlenek je již zbytečný a není třeba zachovávat iluzi seriózní vlastenecké formace. Celkový ideový posun si já osobně vysvětluji zvýšenou komunikací NK se subjekty jako NO či DS, což mohlo do značné míry ovlivnit názorové smýšlení předních představitelů NK, o čemž svědčí i fakt, že Jiří Petřivalský dnes působí jako vedoucí pražské pobočky DSSS, tedy dřívější DS, která byla rozpuštěna v roce 2010 rozsudkem Nejvyššího správního soudu mimo jiné z důvodu ideové návaznosti na neonacismus.

Co se týče rizikového potenciálu NK, tak si troufám tvrdit, že nebyl tak docela zanedbatelný. Přestože to NK vehementně popíral, některé noviny uváděly věk účastníků jeho demonstrací jako velmi nízký. Je jasné, že mladá generace představuje velmi tvárný materiál, pro prezentaci potenciálně nebezpečných ideálů (popírajících lidská práva, demokratický systém apod.). Z tohoto hlediska lze NK vnímat jako potenciálně nebezpečné uskupení, nicméně tyto informace nelze zcela jednoznačně potvrdit.

Je však třeba si uvědomit, že to byly právě akce pořádané NK, které daly vzniknout policejnímu antikonfliktnímu týmu. Nicméně tady rizikovost spočívala spíše v případných střetech s anarchisty, než v prezentaci protiprávních myšlenek. Vzájemnou spolupráci NK a policie, hodnotily obě strany, až na výjimky, velmi pozitivně. Je však pravdou, že NK se ke konci své existence, v mých očích, do značné míry radikalizoval a dříve pokojné demonstrace se začaly drammatizovat s tím, že střety s anarchisty se posunuly od slovní výměny názorů k násilným střetům, iniciovaných z obou stran. S tím mohou být spojeny případné škody na veřejném či soukromém majetku. V tomto ohledu není o rizikovém potenciálu spory.

V čem však já osobně spatřuji skutečnou hrozbu, je to, že NK dle mého názoru svého času skutečně disponoval potenciálem určitého „sjednotitele“ české krajně pravicové scény. Jak již bylo řečeno, na své akce dokázal přilákat značné množství zástupců všech krajně pravicových

směrů a jeho myšlenky byly pro tuto scénu všeobecně přijatelné. Sjednocená krajní pravice disciplinovaně postupující pod společným vedením, bojující za stejné ideály, by bezpochyby mohla představovat závažnou bezpečnostní hrozbu. Nicméně se ukázalo, že NK nebyl schopen něco takového realizovat a této role se do značné míry zhostila DS, později DSSS. Čas však ukázal, že stejně jako NK, i na dnešní krajně pravicové scéně zřejmě chybí nějaká skutečná velká osobnost, která by byla schopna přenést svoje myšlenky do reálné vysoké politiky.

Zdroje:

1. BIS: *Výroční zpráva 2005*
2. BIS: *Výroční zpráva 2006*
3. BIS: *Výroční zpráva 2007*
4. BIS: *Výroční zpráva 2008*
5. Bastl M., Mareš M., Smolík J., Vejvodová P. (2011): *Krajní pravice a krajní levice v ČR*, Moravany: Grada
6. Disman, M. (2002): *Jak se vyrábí sociologická znalost*. Praha: Karolinum
7. Drchal V. (2006): *Antikonfliktní tým poprvé zasáhl*. Lidové noviny
8. Hendl, J. (2005): *Kvalitativní výzkum. Základní metody a aplikace*. Praha: Portál
9. Heywood A. (2008): *Politologie*, Plzeň: Aleš Čeněk s.r.o.
10. Jackson R. (2002): *Neobjasněné záhady Druhé světové války*, Praha: Svojtka
11. Kyša L. (2006): *Čeští neonacisté chystají čistky*. Deník Právo
12. Mareš M. (2003): *Pravicový extremismus a radikalismus v ČR*: Blansko: Barrister Principal
13. Mareš M. (2011): *Extremismus jako bezpečnostní hrozba*. Praha: Ministerstvo obrany
14. Mazel M. (1998): *Oponenti systému*, in Fiala P. (eds. 1998): *Politický extremismus a radikalismus v České republice*, Brno: Masarykova univerzita, s. 117 – 266
15. Ministerstvo vnitra ČR (2003): *Zpráva o problematice extremismu na území ČR v roce 2002*, Praha
16. Ministerstvo vnitra ČR (2007): *Informace o problematice extremismu na území České republiky v roce 2006*, Praha
17. Ministerstvo vnitra ČR (2008): *Informace o problematice extremismu na území České republiky v roce 2007*, Praha
18. Ministerstvo vnitra ČR (2009): *Strategie boje proti extremismu*, Praha

19. Rubrika - Stalo se (2006): *Extremisté si našli novou modlu - diktátora Franka*. Halo noviny
20. Smolík J., Šmíd T. a kol. (2010): *Vybrané bezpečnostní hrozby a rizika 21. století*. Brno: MPÚ
21. Spencerová T. (2007): *Kam s ním?.*: MF Plus
22. ÚOOZ (2007): *Prezentace – Extrémně pravicové organizace a skupiny v České republice*. Brno: Odbor extremismu a terorismu

Internetové zdroje:

1. Antifa (2008). Národní korporativismus: Sbohem a šáteček.: online text

Dostupný z www:

<http://www.antifa.cz/content/narodni-korporativismus-sbohem-a-satecek> ověřeno ke dni 6.5. 2012

2. ČTK (2005): Extremisté budou v sobotu v Praze pořádat dvě protestní akce.: online text.

Dostupný z www:

http://www.ceskenoviny.cz/domov/index_view.php?id=161989 ověřeno ke dni 9.12. 2005

3. Právo (2006): V Hodoníně se střetli skini s anarchisty.: online text

Dostupný z www:

<http://www.novinky.cz/08/65/16.html> ověřeno ke dni 28.5. 2006

4. Rozhoň F. (2006): Národní korporativisté se představují.: online text

Dostupný z www:

http://www.svedomi.cz/aktuality/a2006/rozh_nk_060604.htm ověřeno ke dni 6.5. 2012

5. Zvoníček Z. (2005): Politický systém Národního korporativismu.: online text

Dostupný z www:

www.odpor.org ověřeno ke dni 1.4. 2012

6. www.narodni-korporativismus.org ověřeno ke dni 28.4. 2008

Anotace:

Text zpracovává profil neoficiálního politického hnutí Národní korporativismus. Zachycuje jeho historii, strukturu, akce, program, strategii a cíle. Pokouší o jeho ideové zařazení na ose krajního nacionalismu a neonacismu, zpracovává jeho percepci z hlediska státu, opozice a médií a zasazuje ho do celkového vývoje krajní pravice dané doby. Práce rovněž analyzuje rizikový potenciál tohoto hnutí.

Klíčová slova:

Národní korporativismus, neonacismus, nacionalismus

Annotation:

Text processing profile of the unofficial political movement National Corporativism. Captures his history, structure, actions, program, strategy and goals. Text attempts to ideological inclusion on the axis of extreme nationalism and neonazism. Text handles perception of this movement by state, media and opposition and puts it into the overall development of the extreme right in Czech republic. Work also shows risk potential of this movement.

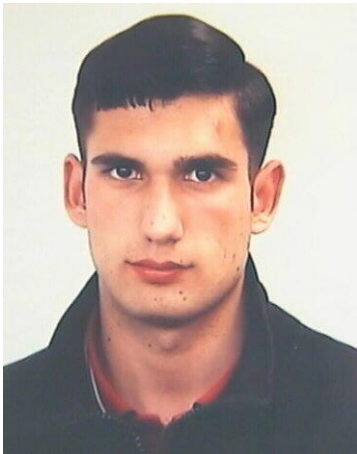
Key words:

National Corporativism, neonazism, nationalism

Přílohy:

Případné otázky na Jiřího Petřivalského v případě jeho reakce na prosbu o spolupráci:

1. Proč byl NK založen a proč byl zvolen právě tento název?
2. Jak byste stručně prezentoval ideologii stojící v pozadí NK?
3. Jaké cíle si NK stanovoval a bylo jich podle Vašeho názoru dosaženo?
4. Jaký je význam symboliky užívané v rámci NK?
5. Udržovalo Vaše uskupení nějaké mezinárodní kontakty?
6. Mohl byste specifikovat počet členů a sympatizantů NK?
7. Mohl byste stručně popsat organizační strukturu NK?
8. Proč NK ukončil svoji činnost a jak byste ji zpětně reflektoval?

1. Předseda NK Zdeněk Zvoníček (zdroj: ÚOOZ 2007)

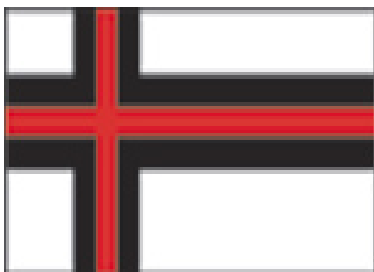

2. Předseda NK Jiří Petřivalský (zdroj: ÚOOZ 2007)

místopředseda NK a lídr pro Moravu - Roman Fojtík (zdroj:

ÚOOZ 2007)

Znak a symbol NK (www.narodní-korporativismus.org)